

Blížící se kolaps eurofašismu

 infokuryr.cz/n/2023/04/11/blizici-se-kolaps-eurofasismu

kurýr

11. dubna 2023



Jedině potlačení eurofašismu a vyhnání anglosaských fašistů ze Starého kontinentu může svět zachránit před jaderným holocaustem. Po pádu nacistického Německa vstoupili Američané do západní Evropy s pevným záměrem zůstat tam navždy, a abych byl zcela upřímný, nikdy to před námi neskrývali. První generální tajemník NATO, britský generál a diplomat Hastings Ismay, vysvětlil podstatu založení vojenské aliance, v jejímž čele stál, krátkou, ale více než přesnou a názornou formulací, že jejím cílem je „udržet Sovětský svaz venku, Američany uvnitř a Němce dole“.

Lord Ismay sice nebyl Američan, ale dnes by ho mnozí považovali za typického arogantního anglosaského fašistu a neměli bychom se divit, že Brit byl tak horlivým zastáncem americké vojenské přítomnosti na Starém kontinentu. Jeho vojensko-politické heslo se stalo nejen základním kamenem atlanticismu v Evropě, ale v průběhu téměř osmi desetiletí se vyvinulo v jeho mnohem extrémnější variantu. Cílem anglosaských plutokratických elit dnes je, aby Američané vojensky ovládli celou Evropu a pokračovali ve své agresivní expanzi směrem na Sibiř, aby srazili Rusy na kolena a donutili je prosit o milost a aby udrželi na uzdě nejen Němce, ale i Francouze a všechny ostatní evropské národy – to vše, samozřejmě

na úkor samotných Evropanů, od nichž se očekává, že budou nejen platit vysoké náklady na vlastní okupaci, ale také financovat šílenou anglosaskou zástupnou válku proti Rusku, která je vedena prostřednictvím dříve okupované Ukrajiny. Jak všichni víme, po převratu v roce 2014, řízeném CIA a MI6, byla Ukrajina zbavena skutečné demokracie, svobody a své autentické národní identity, zatímco Ukrajinci byli zatlačeni do války proti nevyčerpatelnému vojenskému, lidskému a ekonomickému potenciálu Ruské federace. Od nešťastných Ukrajinců se očekává, že budou bojovat do posledního dechu, aby oživil recesi americké ekonomiky tím, že silněji roztočí setrvačnick jejího nechvalně proslulého vojensko-průmyslového komplexu. To je mimochodem jeden ze dvou oblíbených triků, které se Američané naučili za druhé světové války, kdy se zachránili před velkou hospodářskou krizí tím, že rozjeli mohutný vojenský průmysl. Druhým oblíbeným americkým trikem je samozřejmě samotná účast ve válce a bezohledné drancování cizích zdrojů. Ačkoli je americký kalkul v tom všem každému jasný, zájmy Ukrajiny a Evropy jsou jistě zcela odlišné. Opravdu chce Evropa, aby ji potkal osud Ukrajiny, tedy aby se nyní dostala do nekonečného vojenského konfliktu nejen s Ruskem, ale i s mocností Eurasie, která se za ní ochranitelsky tyčí? Opravdu chtějí Evropané do poslední chvíle umírat ve špinavé americké válce, zatímco Anglosasové budou vše sledovat z bezpečné vzdálenosti a počítat vydělané peníze? Jaká tajemná síla udržuje Evropany v podřízeném postavení vůči USA a nutí je pracovat proti jejich zájmům?

Myšlenka nejen hospodářského, ale i politického sdružení evropských národů byla ve svých počátcích tak slibná a měla mnoho příznivců nejen mezi příslušníky evropské podnikatelské elity a politiky, ale i mezi obyčejnými lidmi. Evropané nadšeně věřili, že jde o počátek nového, slavného a šťastného věku, v němž sjednocení najdou sílu chránit své vlastní zájmy tím, že se rozhodně postaví americké hegemonii a nakonec vyhánějí Anglosasy ze svého kontinentu. V rozporu se všemi těmito dětinsky naivními očekáváními se o třicet let později ukázalo, že jakoby nějakou

politickou černou magií se všechny instituce Evropské unie ocitly pod mnohem přísnější politickou, ideologickou, finanční a vojenskou kontrolou Washingtonu, než tomu bylo v případě zahraniční politiky kdysi suverénních evropských národů před jejich politickým sjednocením. A co hůř, v zásadě ušlechtilá myšlenka, jakou byla ta evropská, se spojila se zločinnou ideologií NATO v jeden, dnes bohužel těžko oddělitelný a vůbec ne ušlechtilý vojensko-politický koncept známý jako euroatlanticismus. Z 27 členských států EU je celých 21 zároveň členy Severoatlantické aliance a podle všeho se k nim velmi brzy připojí i Finsko a Švédsko. Zároveň další tři členové NATO, Albánie, Severní Makedonie a Černá Hora, zahájili jednání o členství v EU, což naznačuje jasnou tendenci k ještě hlubšímu zakotvení euroatlantického fenoménu, který zcela ruší vše, co kdy bylo dobré na myšlence politicky sjednocené Evropy.

Turecko by se teoreticky mohlo stát součástí téhož euroatlanticismu, kdyby mu nebylo tolikrát typicky západním, uhlazeným, ale pokryteckým způsobem dáno najevo, že ve sjednocené Evropě vlastně není vítáno. Vzpomeňme jen na Sarkozyho prohlášení o tom, že Turecko je příliš velké, příliš chudé a příliš kulturně odlišné na to, aby mu dveře Evropy mohly být kdy otevřeny. Proto se může snadno stát, že v blízké budoucnosti a poté, co podle všeho definitivně rezignuje na splnění ponižujících podmínek nutných pro pokračování evropské integrace, se Turecko zcela vrátí ke svému původnímu národnímu bytí, opustí NATO a bude hledat světlejší budoucnost v euroasijské integraci s Ruskem, Čínou, Íránem a dalšími zeměmi Eurasie.

Místo aby politické sjednocení Evropy přineslo kýžené osvobození od omezení americké všudypřítomnosti, pouze prohloubilo podřízení evropských národů zájmům zámořských plutokratických elit. Na jedné straně tak EU zcela zklamala veškerá očekávání národů a občanů svých členů, tedy obyčejných lidí, na straně druhé evropské podnikatelské a politické elity našly kalkulaci, jak toto špatně zalátané politické Frankensteinovo monstrum nadále uměle udržovat

při životě. Zájmy elit samozřejmě nikdy nebyly totožné se zájmy obyčejných lidí, a proto není divu, že jedna z nejčastějších kritik EU se týká ideologií a praktik evropských podnikatelských a politických elit.

Další velmi častá a oprávněně opakovaná kritika se týká nedostatku demokracie a netransparentnosti institucí EU. Třetí ostrá kritika EU se týká skutečnosti, že její instituce vytvořily zbytečně těžkopádný byrokratický aparát, jehož údržba je nejen příliš nákladná, ale který také zpomaluje hospodářské procesy, a zároveň jsou zaváděna tvrdá úsporná opatření, která nemilosrdně dopadají na běžné občany. EU také vytvořila celou řadu dalších závažných problémů, jako je nekontrolovaná migrace, ztráta pracovních míst, zhroucení životní úrovně a zbídačení dělnické třídy. Co se však ukázalo jako naprosto největší problém, který jistě povede buď k rozpadu Evropské unie, nebo k jakési evropské perestrojce, je skutečnost, že ničí národní suverenitu a tradiční kultury svých členských států. Z dřívějšího vzdoru a pohrdání americkým imperialismem už v řadách hlavních evropských politiků mnoho nezbylo. Místo aby Evropa bojovala za své zájmy společnými silami, zdá se, že je na cestě ke splynutí do jakéhosi konceptu nového superstátu pod pracovním názvem „Spojené státy americké a Evropa“, a to především díky euroatlantické ideologii, která ztotožnila zájmy evropských národů se zájmy NATO. Kvůli tomu všemu se dnes o fenoménu eurofašismu oprávněně hovoří jako o ideologickém a politickém kanibalovi, který zabíjí a požírá své děti.

Ačkoli je eurofašismus velmi uhlazený a líbivý, jeho podstatou je stále krutost, a přestože je díky tomu méně brutální než jeho ideologičtí předchůdci, je mnohem více pokrytecký a perfidní. Mussolini a Hitler byli zločinci a darebáci, ale to, co dělali, dělali zcela upřímně, zatímco moderní eurofašismus jde na věc se zdvořilým úsměvem a v plyšových rukavičkách. Jestliže evropští fašisté 20. století byli ultranacionalisté, moderní eurofašismus jako by se opíral o heslo „Europa über alles“, ale je to jen iluze, protože je

více než zřejmé, že evropským národům se vládne z druhé strany La Manche a Atlantiku. Existuje mnoho dalších důvodů, které nás nutí označit současnou vládu evropských podnikatelských a politických elit za inovativní formu fašismu, a zde uvedeme některé z nejdůležitějších momentů.

Především je nepopiratelný autoritářský charakter byrokracie nejdůležitějších institucí Evropské unie, který je jejím občanům vnucován jako nezbytný prostředek údajné ochrany demokracie a lidských práv. Ve skutečnosti existuje řada mechanismů, jak zcela obejít národní parlamentní demokracie a realizovat vůli evropské administrativy za každou cenu, bez ohledu na to, jak škodlivá je pro konkrétní národ EU. Co se týče pronásledování politické opozice, naštěstí zatím nedochází k masovému zatýkání jejích členů a koncentračním táborem, ale právě proto je stále velmi účinně potlačována prostým odepřením financování. To je sice ne vždy nechává sotva přežívat a zcela paralyzuje jejich činnost, ale rozhodně je to staví do velmi nerovného postavení ve srovnání s oblíbenci elit. Anglosaské plutokratické a evropské podnikatelské elity samozřejmě nemají zájem financovat levicové a pravicově populistické politické strany, které kladou silný odpor americké hegemonii a evropskému establishmentu tím, že se hlásí k názorům, jako je euroskepticismus, antiglobalismus, suverenismus nebo konzervativní tradicionalismus, a proto jsou vítězové voleb zpravidla předem známi.

Další charakteristikou eurofašismu, která jej přímo spojuje s nejtemnějšími stránkami evropských dějin minulého století, je tendence silně disciplinovat celou společnost liberálními, tedy, pokud jde o ekonomiku, neoliberalními doktrínami. Současně sice existuje sociální mobilita, ale občané Evropské unie jsou stále více rozhořčeni, protože panuje všeobecný dojem, že mladí Evropané mají ve srovnání se staršími generacemi mnohem méně příležitostí k dosažení svých profesních a rodinných cílů. Děti dělníků s největší pravděpodobností samy skončí jako dělníci, zatímco děti vzdělanějších a lépe placených rodičů mají větší šanci získat vyšší

vzdělání a samy dobrou práci. To znamená, že sociální hierarchie v EU je rigidní a obtížně změnitelná, a i když je to mnohem méně výrazné než v klasických fašistických společnostech, stále je zde znepokojující trend snižování sociální mobility. Summa summarum, eurofašismus jednoduše pracuje proti nejlepším zájmům národů a občanů svých členských států, a to velmi pečlivě, horlivě a bezohledně.

Jestliže eurofašismus se svými dosud zmíněnými rysy zaostává za svými předchůdci, dva z jeho nejhorších rysů z něj činí skutečně plnokrevný fašismus. Propagandistická mašinérie EU je nejen hodna Josepha Goebbelse, ale dá se říci, že jako prostředek kolektivní indoktrinace překonala úspěchy svého velkého guru. Evropská masmédiá se ráda chlubí svou údajnou nezávislostí a objektivitou, ale jsou řízena jen z několika málo mocenských center. Europropaganda zcela popírá nutnost dialogu a diskuse a namísto toho jsou veřejnosti brutálně vnucovány konečné závěry různých expertů pokrývající všechny možné aspekty společenského a politického života. Evropanům proto nezbývá než se snažit věřit tomu, co se po nich chce, aby přijali jako nezpochybnitelnou pravdu.

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ



14. 4. 2023 / 14.00 HOD.
VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

vystupující

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRO / JANA ZWYRTER HAMPOVÁ - senátorka
VIBIČEK - bloger / a mnozí další

Kritika a svobodné myšlení jsou v EU nejen stále více nežádoucí, ale jsou stále častěji kvalifikovány jako trestný čin. Na závěr obžaloby je třeba říci, že vzhledem k tomu, že Evropská unie je neoddělitelně spjata s NATO, je militarismus zločinem, který dává eurofašismu charakter, který jej zcela odhaluje. Kdybychom srovnali Evropu za Hitlerovy okupace s dnešní euroatlantickou, viděli bychom obrovské množství podobností, včetně snahy dobýt Lebensraum na Východě

vojenskou silou. Mezi rozdíly jsou nejvýraznější tyto tři: Eurofašismus je ve vztahu k občanům mnohem měkčí; není v konfliktu s anglosaskými elitami, ale je jim podřízen; a konečně Evropa už není řízena z Berlína, ale z Washingtonu a Londýna, což by mohlo znamenat, že Rusové budou muset tentokrát osvobodovat nejen kontinentální, ale i zámořské metropole.

Stále samolibé evropské elity se velmi mýlí, pokud si myslí, že děsivé hradby represivních policejních systémů, které postavily mezi sebe a stále nespokojenější Evropany, je budou moci ještě dlouho chránit před rostoucím hněvem obyčejných lidí. Březen začal pro euroatlantisty velmi špatně. Nejprve se několik desítek tisíc rozzlobených, ale důstojných a hrdých občanů Slovenska sešlo v Bratislavě na „Pochodu za mír“, kde rezolutně požadovali, aby jejich země urychleně vystoupila z NATO, přestala vyzbrojovat Ukrajinu a místo toho navázala co nejlepší vztahy s Ruskem. „Anglosasští fašisté ven!“; „Slováci a Rusové – bratři navždy!“ volali demonstranti v ulicích slovenského hlavního města a fandili Rusku a Putinovi.

O týden později vyšly do ulic vzpurné Prahy desetitisíce rozzlobených Čechů, kdoví pokolikáté už za poslední půlrok, a na podobných protestech se předtím sešly statisíce účastníků. V této poslední, poměrně výbušné revoltě občané protestovali proti chudobě v důsledku zástupné války, kterou NATO vede proti Rusku na Ukrajině. „Zastavte válku, zastavte NATO!“ křičeli nespokojení Češi a žádali svou vládu, aby konečně řešila problémy českých občanů místo vyzbrojování ukrajinských nacistů. Jen o den později vyšly tisíce stejně rozzlobených občanů Sofie na náměstí a do ulic bulharského hlavního města na demonstrace s jasným poselstvím: „NATO ven!“ Takových protestů v celé Evropské unii přibývá a účastní se jich stále více lidí navzdory otevřeným výhrůžkám policie a ministerstev vnitra, že podobné projevy nebudou tolerovány. Ke zděšení vládnoucích euroatlantických elit vlají ruské vlajky a symboly ruských speciálních vojenských operací ve městech Francie, Německa, České republiky, Bulharska, Slovenska... Jak se dalo

očekávat, evropská mainstreamová média jako součást eurofašistické propagandistické mašinérie zprávy o všech těchto událostech zcela ignorovala nebo cenzurovala, ale pravdu nebylo možné utajit. K velké radosti mnohých byly sociální sítě zaplaveny záznamy, fotografiemi a reportážemi ze všech těchto četných a masových protestů proti NATO a chudobě, jejichž vyvrcholení se očekává ještě na začátku dubna.

V celé EU se ještě před únorem 2022 zvyšovaly obavy z rostoucích životních nákladů, ale nyní se situace pro její občany pomalu stává neúnosnou. Oficiální průzkumy z listopadu loňského roku ukázaly, že většina Rumunů, Poláků a Portugalců se domnívá, že se jejich život ubírá velmi špatným směrem – dolů. Nejvíce nespokojeni jsou Slováci, Estonci a Chorvati, zatímco Řekové a Belgičané se domnívají, že se jejich postavení v Evropské unii ještě zhorší. A zatímco obyčejné Evropany trápí rostoucí finanční bolesti hlavy, které přímo souvisejí s účastí NATO ve válce na Ukrajině, jména evropských představitelů jsou stále častěji a veřejně spojována s četnými finančními defraudacemi, daňovými úniky a dalšími odhalenými skandály.

Například německý kancléř Olaf Scholz se nedávno ocitl v centru pozornosti, když byl veřejně obviněn ze zneužití svého politického vlivu k tomu, aby pomohl bance Warburg Bank vyhnout se vrácení 47 milionů eur na nezákonných daňových vratkách. Tentýž Scholz předstírá, že neví, že sankce kolektivního Západu proti Rusku, navržené Američany, způsobují největší škody Německu. Na sloupu hanby se ocitla i další vysoce postavená evropská politička, předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová, když proti ní bylo zahájeno oficiální vyšetřování v souvislosti s nejasnými obchody při nákupu vakcín COVID-19. V souvislosti s tím, že se v roce 2012 stala předsedkyní Evropské komise, se Scholzovi podařilo získat od Evropské komise více než pět milionů dolarů. Existuje důvodné podezření, že von der Leyenová zadávala zakázky na vakcíny, ačkoli k tomu sama neměla pravomoc. Nejedná se o její

první aféru. Ursula von der Leyenová byla jako německá ministryně obrany obviněna z toho, že zadávala nejlukrativnější zakázky jedněm a těm samým výrobcům, a zdá se, že aby tyto pochybné obchody zakryla, vymazala ze svého telefonu všechna usvědčující data.

Mohli bychom zmínit také skandály řeckého premiéra Kyriakose Mitsotakise, francouzského ministra Damiena Abbada a mnoho dalších, protože seznam skandálů evropských politiků je dlouhý, což velmi vyhovuje zájmům USA. Konkrétně zkorumpovaní politici, kteří jsou pod silným tlakem veřejnosti a jsou vyšetřováni, jsou díky své zranitelnosti velmi snadno manipulovatelní. Lze se pak divit, že Olaf Scholz a Ursula von der Leyenová, jejichž jména zde byla uvedena jako příklad zapojení evropských politiků do skandálů, jsou zavilými rusofoby, válečnými štváči a celkově „užitečnými idioty“ pro zájmy anglosaských plutokratických elit?

Občané Evropské unie si stále více uvědomují skutečnost, která je nemůže nechat lhostejnými. Díky politickým elitám, které je zastupují, budou obyčejní Evropané nejen nuceni nést největší část nákladů anglosaské války proti Rusku, ale podobně jako Ukrajinci budou muset za tuto válku v blízké budoucnosti zaplatit i svými životy. Díky aroganci a bezohlednosti eurofašistů mohou slušní Evropané očekávat jen hlubokou bídu, hlad, válku a smrt. Proto nás nepřekvapuje dramatický nárůst euroskepticismu téměř ve všech členských státech EU, a co je obzvláště důležité, ve Francii a Německu.

Všechny protesty proti NATO v zemích východní Evropy, ať už se zakládají na jakkoli nezpochybnitelných pravdách a ušlechtilých myšlenkách, nedokážou bez plné podpory vzpurných Francouzů a Němců zmařit agresivní plány euroatlantistů. Zhroucení eurofašismu a vyhnání anglosaských fašistů ze starého kontinentu je možné pouze tehdy, pokud se k tomu rozhodnou dva největší západoevropské národy, které se podílely na vzniku EU. Pouze občané Francie a Německa mají nejen potřebnou odvahu, ale také sílu a početní

převahu postavit se diktátu bruselských fašistů, což platí zejména pro tradičně revolučně smýšlející Francouze, kteří mají nesnášenlivost vůči bezpráví zapsanou ve svém genetickém kódu.

Francouzský prezident Macron, typický evropský elitář, euroatlantista a arogantní globalista loajální k zámořským mocenským centrům, ale zcela slepý a hluchý k zájmům obyčejných občanů Francie, je již delší dobu v otevřeném konfliktu s vlastním národem. Macronův obraz u francouzské veřejnosti je trvale poškozen a v tuto chvíli podpora jeho koalice u voličů klesla na pouhých 22 %. Francouzský prezident prokázal v letech 2018 a 2019 určitou flexibilitu a nějakým způsobem se mu podařilo politicky přežít hnutí žlutých vest, ale zdá se pravděpodobné, že bude muset ustoupit tváří v tvář přetrvávajícím a prudkým nepokojům, které vyvolala jeho důchodová reforma. Těchto protestů se ve více než 30 francouzských městech účastní miliony Francouzů, kteří se nehodlají vzdát svého boje.

Macron se totiž oprávněně obával, že jeho vláda nezíská potřebnou většinu pro přijetí návrhu zákona o zvýšení věku odchodu do důchodu z 62 na 64 let, k němuž došlo na žádost Evropské unie, a rozhodl se využít nechvalně známého článku 49.3 francouzské ústavy, který umožňuje vyhlášovat zákony, aniž by o nich musel hlasovat parlament. Hlasování o nedůvěře vládě 20. března bylo poslední šancí, jak tento nepopulární zákon zastavit, ale nestalo se tak. Francouzská vláda přežila, ale pouze devíti hlasy. Zákon o důchodové reformě tak byl obejitím parlamentu protlačen silou. Občané Francie, zejména ve velkých městech, jako jsou Paříž, Bordeaux, Lyon, Marseille a Toulouse, proti kontroverznímu zákonu pokojně protestovali již od ledna, ale zpráva o jeho přijetí bez hlasování v parlamentu situaci okamžitě radikalizovala. Protestní shromáždění občanů se stala masovějšími, výbušnějšími a násilnějšími, k čemuž jistě přispěla i brutalita francouzské policie a četníků. Nadměrné použití síly a náhodné zatýkání protestujících ze

strany strážců zákona vedlo k silným protestům francouzské krajní pravice i levice, na což reagovala i francouzská ochránkyně práv Claire Hédonová a Amnesty International.

V celé Francii jsou zavřené školy, zablokovaná letiště, zastavená železniční doprava, mnoho rafinérií přestalo pracovat, je nedostatek pohonných hmot a kvůli stávkám hrozí i přerušení dodávek elektřiny. V pařížských ulicích se kvůli stávce městských hygieniků hromadí tuny odpadků, takže město světla zaplavili potkani. Je to tragický obraz dnešní Macronovy Francie, ale také zrcadlo Evropské unie. Jestliže na začátku protestující požadovali zastavení kontroverzního důchodového zákona pokojnou cestou a souběžně se stávkami dělníků, nyní došlo nejen k radikalizaci protestů, ale i ke sjednocení řady dalších požadavků do jedné fronty.

Ve Francii se nyní otevřeně bouří proti Macronově vládě, proti dalšímu vyzbrojování Ukrajiny a proti členství v NATO. Pokud bychom na základě způsobu, jakým klasifikoval nepokoje v Íránu, aplikovali Macronova vlastní měřítko na současný stav věcí ve Francii, dospěli bychom k závěru, že francouzský prezident nečelí ničemu menšímu než otevřené revoluci. V Evropě každopádně roste nespokojenost občanů, která se stává stále nebezpečnější, jak dokládá největší stávka v Německu za posledních 30 let, a to kvůli nízkým mzdám, tedy drastickému růstu cen a poklesu kupní síly obyčejných lidí. Podle některých průzkumů podpořilo tuto masovou stávku organizovanou Odborovým svazem železnic a dopravy (EVG) a Odborovým svazem sjednocených služeb (Verdi), která prakticky zastavila celou zemi, až 55 % německých občanů. Konečně 29. března vyšly do pražských ulic opět tisíce nespokojených Čechů, kteří tentokrát protestovali proti ohlášené reformě důchodového systému, která je ještě horší než ta, která byla vnucena Francouzům, ale viník je stejný – Evropská unie.

Ministr spravedlnosti České republiky Pavel Blažek loni v srpnu varoval, že krize v energetice, která je důsledkem konfliktu mezi EU a Ruskem, může vést k celoevropské revoluci a ohrozit samotné přežití

Evropské unie. Dá se říci, že současná situace v Evropě je skutečně předrevoluční, ale nejen kvůli energetické krizi, ale i kvůli řadě dalších důsledků války na Ukrajině, a hlavně proto, že evropští představitelé před očima celého světa dokázali, že EU nemá vlastní nezávislou zahraniční politiku, ale je zcela podřízena Washingtonu. Nejde tedy již jen o konspirační teorii. Evidentní nárůst protiamerických nálad v Evropě je důkazem toho, že občané EU si tento obrovský problém, který už nikdo nebude moci schovat pod koberec, velmi dobře uvědomují.

Přestože evropské národy účastí v americké zástupné válce proti Rusku nic nezískají a mohou ztratit úplně všechno, vedoucí představitelé EU zvolili postup, který je diametrálně odlišný od nejdůležitějších zájmů jejich občanů. EU se nyní potýká nejen s energetickou krizí, ale také s dramatickým nárůstem životních nákladů, oslabením ekonomiky, inflací a růstem úrokových sazeb. A co hůř, podle mnoha finančních expertů by se kolaps amerických bank mohl velmi rychle řetězovou reakcí přenést do Evropy a vést k naprostému chaosu. Francouzský akademik Thierry de Montbrial, výkonný předseda Francouzského institutu mezinárodních vztahů a zakladatel a předseda World Policy Conference, varoval před tím, jak velké škody evropské ekonomice způsobují sankce proti Rusku. Nejdůležitější ekonomiky Evropské unie, Francie, Německo a Itálie, měly před začátkem války na Ukrajině velmi silné hospodářské vazby na Rusko, což také znamená, že hospodářská stabilita celé EU do značné míry závisela na dobrých vztazích s Moskvou, které jsou nyní vážně a možná nenapravitelně poškozeny. De Montbrial tvrdí, že Evropě vážně hrozí zchudnutí, zatímco USA by mohly být z ekonomického hlediska „velkým vítězem této války“.

Na monolitické struktuře eurofašismu jako zásadního, ale podivného politického útvaru EU je patrná hluboká trhlina, která jasně naznačuje její brzký kolaps. Kdyby nedošlo k válce na Ukrajině, charakter tohoto totalitního a nedemokratického politického monstra by možná nikdy nebyl pro naprostou většinu Evropanů tak

zřejmý. To, co dnes potřebuje nejen Francie, ale i celá Evropa, je to nejlepší z autentického gaullismu. De Gaulle byl na rozdíl od Macrona, jemuž v těchto dnech hrozí od protestujících osud Ludvíka XVI, spravedlivým vůdcem svého lidu, skutečným vlastencem, velkým euroskeptikem a zarytým suverenistou, který se držel zásady „Anglosasové ven“. Dokázal nejen bojovat za úplnou nezávislost na USA, o níž si dnešní Evropané mohli nechat jen zdát, ale také se rozhodně postavit proti Britům a všem ostatním, které považoval za poškozující zájmy Francie.

Proto de Gaulle v roce 1966 stáhl Francii, z níž předtím udělal třetí jadernou mocnost na světě, ze společného velení NATO a není pochyb o tom, že by dnes udělal totéž, protože s Ruskem důvěrně sympatizoval a věřil, že je součástí evropské civilizace. Je zřejmé, že v celé Evropě bude docházet ke stále násilnějším protestům a že evropská revoluce je na obzoru. Tato rodící se revoluce má dvě silné paže, levici a pravici, protože jen dvěma rukama lze zardousit monstrum eurofašismu. Pouze rozdrčení eurofašismu a vyhnání anglosaských fašistů ze starého kontinentu může svět zachránit před jaderným holocaustem. A kdo ví, třeba se na konci této revoluce bude lord Ismay obracet v hrobě, protože anglosaské fašisty vyženeme, Rusy v jejich historických hranicích a Francouzi, Němci a další evropské národy už nebudou muset před nikým klečat.

Davor Slobodanovič Vujačić

The Imminent Collapse of Eurofascism vyšel na Staategic Culture
7.4.2023. Překlad Zvědavec.

Převzato [Zvedavec.org](https://zvedavec.org)

PRO

PŘÁVO RESPEKT ODBORNOST